

Tereza

Tereza vyběhla nahá na ulici. Déšť jí bičoval tělo. Vlasy se jí lepily k hlavě. Blýskalo se. Na chodníku neposkakovala sama. Z malých domů se během chvíle vyrojilo spoustu neoblečených Adamů a Ev. Nechápu. Stál jsem na zápraží. Pozoroval jsem výskající dav. Podivní lidé, podivné město a podivná doba. Sebehnusnější slejvák vítají jako spásu. Já doslova trpěl. Sluníčko se těmto místům vyhýbalo. Deštivý kraj jsem vyměnil za svůj domov. Kvůli jedné bláznivé ženské, do níž jsem se zamiloval.

Vychovávala se sama podle televize. Kde ji pobavili, poradili, jak si uvařit večeři a žít. Její rodiče se vraceli v pozdních hodinách z velké továrny. Tereza často trávila dny opuštěná u obrazovky. Místní obyvatelé své děti nechávali rovněž na pospas. „Terezo, pojď se schovat. Nastydneš,“ volal jsem na ni. Neslyšela mne. Tiskla se k sousedovi. Prokoukl jsem ty vaše dešťové tance. Oženil jsem se s potvorou nevěrnou. Tady se prý nevěra nebere tragicky. Patří k životu. Nerozumím. Vzpomněl jsem si na své rodné město. Zastesklo se mi. U nás jsme vyrůstali za velké starostlivosti maminek i tátů, kteří nenáviděli jakékoliv odhalování na veřejnosti. Sex pro nás znamenal obrovské tabu. Láska k ženě mě vytrhla z kořenů a přesadila na místo, kde jsem pociťoval beznadějnou úzkost.

Tereza trávila celé dny pod sprchou. Snila o velkých jezerech. Mně voda naháněla hrůzu. Ona vášnivě diskutovala o svých snech se sousedem, věčně obnaženým, poletujícím v kalužích. Měl sraštělou kůži a odporné tlapy. Neustále jimi osahával mou drahou. Miluji ji. Zároveň nenávidím. Čekám jen, kdy si ji ten vodník odnese. Poplují do těch svých oceánů. Tereza srkala rum (neumí se pořádně napít). Vyčítala mi, že ji vůbec nechápu a nepochopení pro ni znamená největší bolest našeho vztahu. Už to začíná. Tyhle moudrosti nasbírala z pravidelných pořadů z manželských porad. Našeho syna Daniela jsem neviděl alespoň tři roky. Než bych se díval, jak mi roste poučený moudrostmi televize, poslal jsem ho raději do nejlepší internátní školy.

Tereza mi ustavičně zahýbá v práci o poledním volnu i o svačině. A já trouba jsem jí trapně věrný. Danieli, Danieli, co si tvůj otec vybral za tvou matku? Nechtěl jsem, aby syn běhal nahý v bouře po silnici. Objímal se s dcerami sousedů. Můj syn bude rozumný po mně. Doufám.

„Terezo, psal Daniel,“ řekl jsem jí ráno při snídani. Absolutně neprojevila zájem. Na matku dospívajícího kluka vypadá moc dobře. Miluju ji? I když se nezajímá o našeho syna? Podvádí mě se sousedem. Doma proto trávím minimum času. Vše tam na mě padá. Chodím do kostela. Osamocen, až na několik nemohoucích stařenek, se modlím, aby déšť ustal. Říjen se přehoupl do své druhé poloviny. Delší čas neprší. Tereza mi chřadne před očima. Zavírá se do pokoje. Stále se koupe. Ubývá jí síla. Zestárla.

U mostu mě přepadl prudký liják. Schoval jsem se pod pilíře. Proud vody se valily do údolí. Obloha se zatáhla. Šero, zima a smutek. Malé kapky se pomalu tříštily o zem. S bundou přes sebe jsem pospíchal pod střechu našeho domku. Z poličního rozhlasu zněla polka. Tančili. Tereza se zase sápal na souseda. Uprostřed

všech těl jsem si všiml mladého jinocha. Šok. Můj Daniel se lepil na sousedku. Můj chlapeček ve své čisté nevinnosti oděn pouze do své kůže se radoval spolu s ostatními. Nestyděl se. Já zoufalý na zahrádce popocházel, když se oni bavili. Nikdo nesešel u televize či na verandě. Laskali se s deštěm. Daniel se zastavil. Pohlédl na mě s tváří zářící štěstím. V té chvíli jsem přišel o jediného syna.

Petra

Prodírá se s Petrou trnitými keři, abychom seděli opět u svého milovaného potůčku, ale dnes naposledy. Ještě to chudák neví. Bojím se jí to říct. Nosí v sobě příliš lásky a já žádnou. Nemiluji ji. „Petra,“ oslovím ji, když přijdeme na místo, „musím ti něco vysvětlit. Dnes tu trávíme poslední společné odpoledne. Nechci s tebou chodit. Jení ve mně ani trocha citu.“ Petra na mne užasle hledí. Obličej se jí křiví bolestí. Schvává se za strom. Pláče. Rozkřičí se: „Vypadni. Jdi domů. Nech mě samotnou.“ Odcházím. Nechápu, jak jsem si mohl s takovou hysterkou vůbec něco začít. Volal na mě, že patřím k největším sobcům na světě. Prý mám rád jen sebe. Pitomá holka, proč jsem se do ní zamiloval? Nevím. Čert to vem.

Potkal jsem ji za pár měsíců. Mluvila se mnou dost ironicky. Posmívala se mi. Posmívala, itomá holka. Z očí jí šršela zášť. Nic zlého jsem jí přeci neudělal? Na konci našeho rozhovoru mi sdělila, abych si na ni dal pozor. Rozevřela pěsti. Místo nehtů prstylemovaly trny. Ošklivé, špičaté trny, co bodnou a v těle zůstanou. Chudinka uohá mi vyhrožuje. Lituju ji.

Něco se mně hnulo. Změnilo. Každý večer na ni myslím. Chybí mi. Dřív jsem se jí vypovídal ze svého hoře. Snažila se mi vždy pomoci. Já se o její problémy nestaral. Síl se mou jistotou. O tuto jistotu jsem se sám dobrovolně připravil. Potřebuju vlnost. Ona lpí na trvalých vztazích. Chudinka pitomá. Jednou večer jsem se procházel. Netuším, jak jsem se ocitl pod jejími okny. Stála zrovna za závěsem zamyšlená. Ozorovala šum ulice. Ruce přilepila na sklo. Ty trny ještě povyroستly. Lekl jsem se těch špičatých nožičků. Zkameněl, neschopen pohybu. Někdo mi zatřukal na rameno. Petra. „Miláčku, co zde pohledáváš?“ oslovila mě. Něco jsem zablekotal a pádil pryč.

Vyhýb jsem se jí. Kluci mi tvrdili, že ji potkali s mým dobrým kamarádem. Děvka. Trhu přehání. Vždy mi tvrdila, jak ho nesnáší. Pomlouvala ji celá čtvrť. Pomlouvalchudinku pitomou, co mi nebyla věrná. Flirtovala s muži na potkání. Napsala mlopis, ať se starám o sebe a ji vynechám z okruhu svého zájmu. Vypotil jsem dvouánkovou odpověď. Neozvala se. Stranil jsem se okolí. Styděl jsem se. Asi jsem cavdu sobec. Petra mě dokonale prokoukla, proto jsem se jí musel zbavit. S oblibou hraji na tajemného i zajímavého, ale to jsem po jejím boku nesměl. S novým pozním jsem si zašel vše srovnat v hlavě k oblíbenému potoku. V trávě klečela Pe. Víkala mě se slovy: „Už na tebe čekám.“ Nerozuměl jsem jí. Mlčky se